

medens der i Udtrykket „uden unødigt Op- hold“ netop ligger, at han skal gøre det saa hurtigt som Omstændighederne overhovedet tillader det. Der ligger altsaa i mit Ud- tryk lige saavel det, at han ikke maa vente til næste Dag, hvis han kan gøre det straks, som der ligger det, at han, hvis Omstændighederne — Postgang o. s. v. — tvinger ham til at opsætte det i flere Dage, saa ogsaa maa gøre det. Udtrykket er da ogsaa brugt i de Vedtægter for Fondsbør- sen, som er blevet udarbejdet under Han- delsministerens Auspiciar, og vil altsaa ogsaa af den Grund ikke kunne være den højtærede Finansminister fremmed eller fjertnliggende. Jeg vil altsaa tillade mig at hævde, at dette Udtryk er det natur- ligere.

Under Ændringsforslag Nr. 11 til § 6 har jeg stillet Forslag om, at Opgørelsen ved Køb skal udfærdiges af Køberen i Stedet for som i Lovforslaget foreslaaet af Sælgeren. Dette Ændringsforslag har jeg stillet, fordi det er den almindelige Coutume blandt Vekselererne, at det er Køberen, der henter Papirerne og derfor har Pengene, Checken, med og altsaa ganske naturligt ogsaa har Op- gørelsen med. Selvfølgelig er dette ikke nogen særdeles vigtig Sag — man kan godt lægge en Coutume om —, men der synes mig at være en lille Smule Symbolik i dette, at end ikke dette beskedne Ønske fra Vekselererne har man ment at kunne opfylde. Nej, de skal — saaledes kunde det i hvert Fald let komme til at se ud — nu en Gang rette sig efter de nye Lov- bestemmelser og gøre, hvad man nu behager at bestemme, uden Hensyn til, om det kan falde dem bekvemt eller ikke.

Under Ændringsforslag Nr. 12 har jeg foreslaaet en særdeles vigtig Ændring af § 6, idet jeg foreslaar, at 3die Stykke ud- gaar. Dette Stykke lyder saaledes: „Hvis begge Parter er Vekselerere, og Købet sker i Kommission, skal ogsaa Køberen udfærdige Opgørelse, som dog ikke skal stemples“. Den ærede Ordfører berørte ogsaa dette mit Ændringsforslag, der alt- saa gaar ud paa at befri Vekselererne og Bankerne for at udfærdige disse Opgø- relser, disse Notaer, mellem sig indbyrdes, hvilket de nu som oftest ikke gør, i ret mange Tilfælde ikke gør. Man har altsaa skabt det, man paa Tysk har kaldt Schluss- notenzwang, altsaa Tvangen til i alle Til- fælde at udfærdige en Opgørelse, og dette har man gjort for at kunne faa skabt et Do- kument, man kunde hæfte et Stempel paa, hvorigennem man saa kan faa Skatten ind. Jeg synes dog, man da logisk kunde ind-

skrænke sig til at paabyde dette Doku- ments Udfærdigelse, hvor man saa ogsaa skal opkræve Skat, i Stedet for at sige: Nu da vi har faaet denne Idé med at indføre denne Nota for derigennem at kunne faa en Skat, saa skal den Tvang endelig gennemføres ogsaa paa alle andre Omraader, i alle andre Forhold, hvor det ikke har mindste Betydning, og hvor der ikke er noget, der skal stemples. Nu hører jeg, at det er af Hensyn til Kontrol- len, at man skal kunne følge det vedkom- mende Dokument. Jeg maa tilstaa, at det er mig aldeles ubegribeligt, for der er intet, man behøver at følge. Det, der er stempelpligtigt, er Publikumkøberens Køb og Publikumsælgerens Salg. Man kunde f. Eks. tænke sig, at en Børs havde ikke alene et Indgangsgebyr, men ogsaa et Ud- gangsgebyr, og i saa Fald er det klart, at man stillede ved den ene Ende af Børsen en Mand, som opkrævede Indgangsgebyr, respektive Udgangsgebyr for dem, der vilde gaa samme Vej ud, og en Mand ved den anden Ende af Børsen, der ogsaa ind- krævede Indgangs- og Udgangsgebyr. Men man falder ikke paa — det vilde vi ikke gøre paa vor Børs — at lade en Børsbe- tjent løbe i Hælene paa vedkommende og følge ham paa alle mulige Stadier, man standser ham nu ved Indgangsporten og Udgangsporten. Det er Salget og Købet til Publikum, der skal beskattes, der skal man slaa ned, og hvad der sker i Mellem- tiden, kan i Grunden være ganske lige- gyldigt at udfinde, det gør kun Ulejlighed og intet andet.

Herved kommer jeg naturligt ind paa hele Spørgsmaalet om Kontrollen, og der maa jeg vedblivende mene, at disse speci- elle Tilsynsmænd som fast Institution er unødvendige. Der er for det første ingen Grund til at tro i ubestemt Almindelig- hed, at Vekselererstanden vil snyde Staten. Man er i det hele kommet bort fra disse gammeldags Lyster til det, man indenfor Toldvæsenet kender som Smuglerier, at man ligefrem gør sig en Fornøjelse af at snyde Staten for Skat. Det afgørende er det, at der altid skal være to om at snyde, hvis der skulde snydes her. Man kan være vis paa, at det er uendelig langt van- skeligere for to at blive enige om at snyde Staten, end naar blot een kan gøre det, og endelig er der den store Kontrol, som der i saadanne Forretninger, der her er Tale om, kan være fra Personalets Side. Der er ingen Principal, der vil undlade at stemple, fordi han derved vil udlevere sig til sine Folk. Saa snart der opstaar den